

Berg op, berg af - Een beklimming van de Kilimanjaro voor een goed doel

Categorie: Algemeen 17 oktober 2014 Geschreven door PC55 Gelezen: 46



Nadat hij zijn dochter Kris had opgehaald na haar stage in Tanzania kon Wil van der Linden het Tuchifoweeshuis niet loslaten. Daar had Kris haar stage doorgebracht met hulp in onder andere onderwijs. Wil's wens om iets te doen voor het weeshuis namen hem mee naar ongekende hoogtes: 5895 meter om precies te zijn, de top van de Tanzaniaanse Kilimanjaro. Onlangs beklom hij deze berg samen met twee schoonbroers en een zwager om geld op te halen voor zijn stichting: Stichting Tumaini Children's Foundation Nederland.

Iets willen doen

Begin deze maand was het voor Wil en zijn kompanen zo ver. Maanden van training mochten ze eindelijk in de praktijk brengen, en nog wel voor een goed doel ook. "Vijf dagen klimmen en twee afdalen", legt Wil uit. "We hebben er flink voor getraind. Als je een goede conditie hebt, ben je minder gevoelig voor bijvoorbeeld hoogteziekte onderweg. En je raakt natuurlijk minder snel uitgeput." Het viertal was de laatste maanden veel in de sportschool te vinden. Ook gingen ze trainen op hoogte, bijvoorbeeld in de Zwitserse Alpen. "Daar heb ik twee wandelingen van zes uur gemaakt. Daarna deed alles zeer, en nu was dat niet het geval. Het zal wel geholpen hebben!" aldus Wil. De eerste paar dagen van de klim vielen voor Wil dan ook wel mee. Het was een boeiende reis. "Je begint in tropisch regenwoud, waar je apen rond ziet lopen", blikt de bergbeklimmer terug. "De begroeiing wordt steeds lager en dunner, totdat je in een heidelandschap staat. Ook daar verdwijnt de vegetatie, totdat je alleen over keien en kiezels loopt. Het laatste stuk naar de top loop je tussen gletsjers. Heel indrukwekkend."

Werkpaarden

De vier klimmers werden begeleid door een team van maar liefst zestien helpers: een gids en een assistent, een kok en een assistent, en twaalf dragers. "Niets dan respect voor hun", spreekt Wil zijn waardering uit. "Ze zetten het kamp voor ons op, breken het weer af, en halen ons in om alvast ons volgende kamp op te zetten. En dat

met hun bagage, onze bagage, en eten en drinken voor zeven dagen op hun rug. Sommigen gaan wel drie keer per maand de berg op, want niet werken is niet verdienen." Iedere dag kregen ze twee keer warm eten. "Dat was beter dan ik verwacht had", vertelt Wil. "We hadden altijd verse soep, en verder veel aardappelen, rijst, pasta, en ongeveer de helft van de maaltijden kip of vlees. We konden prima teren op hetgeen we aangeboden kregen." Na iedere maaltijd braken de loopjongens het kamp weer af, snelden de vier klimmers voorbij, en hadden het kamp alweer klaar op de volgende locatie als ze daar weer arriveerden. "Zonder het team hadden we het niet kunnen doen", weet Wil. "Wij konden ons helemaal op de klim richten. De hoofdgids heeft een van ons, die twee dagen ziek was, nog gemotiveerd om de laatste meters naar de top nog te klimmen. Hij heeft op het laatst zelf zijn rugzak overgenomen."

Op naar de top

Op de dag van de laatste klim werden ze al om middernacht gewekt. Op die manier zouden ze bij zonsopkomst de top bereiken. Het was de zwaarste dag: in 6,5 uur legden ze 'slechts' 6 kilometer af. Normaal was het 3,5 tot 6 uur klimmen per dag. "Boven komen was een bijzondere en memorabele gebeurtenis", blikt Wil terug. "We kwamen euforisch en emotioneel boven met z'n vieren." Na een halfuurtje op de top daalden ze weer: dezelfde reis, maar nu in 2,5 uur. "Even slapen, en daarna weer 9 kilometer afdalen", gaat Wil verder. "Een slopende, maar bijzondere dag."

Vaste grond

Als laatste onderdeel van de trip, toen ze weer vlakke grond onder de voeten hadden, stond een bezoek aan het weeshuis op het programma - daar waar het allemaal begon. "We hebben twee projecten bezocht die vanuit Nederland gefinancierd worden", kijkt Wil terug. "Mijn reisgenoten waren erg onder de indruk van de kinderen. Ze zijn heel dankbaar, en toen we wat zijn gaan drinken was er geen een die zeurde of lastig was. Het was een reis om nooit te vergeten." Voor de eerste keer was de reis een groot succes: ze haalden ruim € 9800,- op met z'n drieën. "Het idee is dat iedereen de reis zelf betaalt en minimaal € 1000,- aan sponsorgeld meeneemt", legt Wil uit. "Onze eerste keer was ook om te kijken of het allemaal goed mogelijk was. Dat is gelukt." Nu gaan ze kijken of ze de volgende keer de reis aantrekkelijker kunnen maken, bijvoorbeeld door een kortere route te kiezen of in bungalows te overnachten. Ook gaan ze kijken of er nog op andere manieren geld ingezameld kan worden. Niet alleen hebben Wil en zijn metgezellen een onvergetelijke ervaring achter de rug; met hun sponsorgeld kunnen twee beloftevolle studenten naar de universiteit, en kan er mogelijk een nieuwe schoolbus aangeschaft worden. Mooi toch?

www.tumaini-Nederland.nl